

[Jane Oksen]

komme klager over kommunale afgørelser, hvis de var i strid med vejledningen.

Svar (14/12 88):

Socialministeren (Aase Olesen):

For at få et indtryk af, om kommunerne følger retningslinierne for ydelse af hjælpeordning efter bistandslovens § 48, stk. 3, (Århusordningen) beskrevet i Socialministeriets vejledning af 3. juli 1987 kapitel 4, har Socialstyrelsen for ganske nylig kontaktet de statslige specialkonsulenter for vanføre, der kender praksis over hele landet.

De statslige specialkonsulenter for vanføre oplyste alle, at det var deres indtryk, at vejledningen om hjælp efter bistandslovens § 48 har været en stor hjælp for kommunerne i forbindelse med ydelse af hjælpeordning efter § 48, stk. 3. Det er endvidere konsulenternes indtryk, at kommunerne yder hjælpeordning til de personer, der er berettiget dertil. Konsulenterne er involveret i mange af disse sager, og kommunerne gør i høj grad brug af konsulenternes vejledning på dette område.

Der har været enkelte tilfælde i mindre kommuner, hvor det har været besværligt at få en hjælpeordning etableret. Det har navnlig været udmålingen af hjælpen, der har været uenighed om. Der har også været tilfælde, hvor en kommune har villet bestemme, at personer med handicap mod eget ønske skulle bo i tilknytning til et dag- og døgncenter i stedet for i egen bolig eller tilbydes natophold på plejehjem, selv om den pågældende ønskede natophold i eget hjem. Disse overgangsproblemer ser nu ud til at være overstået de fleste steder.

Det er på denne baggrund og på baggrund af styrelsens løbende kontakt med kommunerne Socialstyrelsens opfattelse, at kommunerne er tilfredse med retningslinierne for ydelse af hjælpeordning efter bistandslovens § 48, stk. 3, jf. Socialministeriets vejledning af 3. juli 1987.

I de enkelte tilfælde, hvor en person får afslag på en ansøgning, må sagen ankes til det pågældende amtsankenævn og eventuelt rejses som principiel sag over for Ankestyrelsen. Hvis der er tale om klage over sagsbehandlingen, skal denne rejses over for kommunalbestyrelsen, og dennes afgørelse kan indbringes for tilsynsrådet.

Socialstyrelsen følger fortsat udviklingen på området meget nøje dels gennem de statslige

konsulenter for vanføre, dels gennem løbende kontakt med kommunerne. På denne baggrund finder jeg ikke, at der er behov for en undersøgelse.

Spm. nr. S 288

Til *sundhedsministeren* (7/12 88) af:

Jane Oksen (FP):

»Hvor store besparelser skal der gennemføres i 1989 på landets sygehuse?«

Begrundelse

Der er stadig lange ventelister, og der nedlægges stadig flere små sygehuse. Amtspolitikkens kortsigtede politik medfører, at der spares millioner på sygehuse. F.eks. er det nævnt i dagspressen, at Rigshospitalet skal spare 100 mio. kr. i 1989, og i Ringkøbing Amtskommune skal der spares 55 mio. kr. på sygehusvæsenet.

Spørgeren ønsker en opgørelse over samtlige sygehuses besparelser ifølge budgetterne for 1989.

Svar (14/12 88):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Amtskommunernes indsendelse af budgetoplysninger er tilrettelagt således, at de detaljerede oplysninger vedrørende ressourceanvendelse og aktivitet på de enkelte sygehuse først indsendes til Indenrigsministeriet i begyndelsen af december måned. Der foreligger derfor endnu ikke nogen samlet oversigt over udgiftsudviklingen på landets enkelte sygehuse.

For det samlede sygehusvæsen viser budgetindberetningerne imidlertid, at de samlede udgifter til sygehusvæsenet målt i faste priser er nogenlunde uændrede i forhold til 1988-budgettet. Der budgetteres således med samlede udgifter til sygehusvæsenet på næsten 26 mia. kr. i 1989. I forhold til 1988 er der tale om en realvækst på 0,19 pct.

Erfaringsmæssigt kan der ofte være store afvigelser mellem de budgetterede udgifter og det endelige regnskabsresultat, hvorfor tallene må tages med et vist forbehold, men tallene kan ikke tages som udtryk for, at der sker nogen væsentlig besparelse på sygehusområdet.

Jeg er naturligvis bekendt med, at enkelte sygehuskommuner har planlagt reduktioner i sy-